

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 330.

Tredie Session.

9Ade Møde.

Firsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

Krieger (fortsat): Der er gjort den uhyre Indrømmelse, at man har grundfæstet Provindsstænder-Institutionen i Slesvig. Jeg troer ikke, at den ærede Udenrigsminister virkelig for Alvor vil kunne modstige mig, i alt Fald troer jeg, at de fleste af hans Colleger ville være enige med mig deri, at, hvad man end nu dømmer om det abstract-theoretiske Spørgsmaal, om Provindsstænderne legaliter bestode i Slesvig eller ikke — det er meget vanskeligt at sige Noget derom; thi den ærede Udenrigsminister har i den Henseende en elendommelig Sprogbrug. Foranstaltninger, som ere havede ved kongelige Anordninger eller ved Anordninger, der ere udfæstede ved kongelig Myndighed, siges kun at bestaae de facto, og den suspenderede Tilstand er af ham bleven sagt at bestaae de jure; det er en for os Andre meget fremmed Sprogbrug; derpaa skal jeg her ikke videre indlade mig; men jeg siger, at, hvad man end dømte om hiin abstract-theoretiske Sætning, saa maatte det staae fast, at Kongen ligeoverfor Slesvig var aldeles berettiget til at erklære, at den slesvigske Provindsstænder-Institution var ophævet. Det har han ikke gjort; han har tvertimod gjenoprettet den, eller, hvis den ærede Minister ønsker det udtrykt paa en anden Maade — paa Udtrykket kommer det ikke an — erklæret den for bestaaende, og derved, efter min Mening, kaldt den tilbage. Denne uhyre Indrømmelse maa jo være gjort for at opnaae ikke blot Holsteens Rømnings, men den maa være gjort for at sætte det hele System igjennem, som er antydet i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852; det er det Besynderlige, det er det, som

ikke styrker Tilliden, at den ærede Minister, efterat have bestemt sig til dette Skridt, dog alligevel forlanger saa lang Tid for at see, hvorledes det egentlig hænger sammen med de forskjellige Ting, som skulde opnaaes ved dette Skridt. Der er en anden Betragtning, hvorefter jeg ligesaa lidt er istand til at give min Stemme til Nægtelsen af Adressens Overgang; det er den hele Fremtidsbetragtning. Den Opgave, som Regjeringen har paalagt sig selv og efterfølgende Regjeringer ved det Skridt, som er taget den 28de Januar 1852, hører til de allervanskeligste; de allervanskeligste i og for sig, de allervanskeligste under de hervedværende Forhold. Den kan maaskee blive umuliggjort, naar man ikke itide vil gjøre den mulig. De Vanskeligheder, der findes, skrives sig tildeels fra Grundlovens Bestemmelse i § 100, i Forbindelse med Indledningen til Grundloven; jeg siger, de skrives sig tildeels derfra. Det er nemlig min Overbeviisning, at Grundlovens Bestemmelse i § 100 lader et meget frit Spillerum, dersom man ikke itide er betænkt paa at overvinde Vanskelighederne; men derimod afgive meget store Vanskeligheder, naar man lægger Hænderne i Skjødets (Hør!). Thingets Medlemmer ville jo erindre de Former, der skulle gjenne-gaaes, for paa lovlig Maade at vedtage Grundlovsforandringer. Forslaget skal fremsættes og vedtages paa en ordentlig Rigsdag; dernæst gaaer Sagen til næste ordentlige Rigsdag, der skal den atter usorandret vedtages, saa finder Opløsning Sted og nu kan Beslutningen vedtages ogsaa paa en overordentlig Rigsdag, og naar den stadfæstes er den Grundlov. Det er jo udtrykkelig anerkjendt fra Regjeringens Side, saa lidt den end ellers har svaret paa de Spørgsmaal, der have været stillede af den ærede Rigsdagsmand for